

[Arne Melchior]

digheden af ulige nedskæringer i afrustningsprocessen. Men da udenrigsministeren i sin tale har nævnt denne forudsætning for de igangværende forhandlinger, kan vi godt stille os tilfreds med det.

Vi vil derfor stemme for dette dagsordensforslag med det klare sigte at gøre det nemmere for udenrigsministeren at repræsentere Danmark med værdighed. Som jeg sagde i indledningen, har han haft svære vilkår hidtil; nu skal han have lettere vilkår. Og vi, som tit nok har kritiseret, at man gjorde det vanskeligt for ham fra dette hus, vil nu være med til at lette ham den opgave.

Men til gengæld vil vi iagttage med opmærksomhed og betydelig skepsis, hvordan det går i det næste halve år med den nuværende enighed. Jeg skal herom bare henvise til det svar, som fru Ritt Bjerregaard gav hr. Pelle Voigt i formiddags, da han udfordrede vedrørende modernisering af atomvåbnene. Jeg har stor skepsis med hensyn til, om denne nyvundne enighed kan holde, men vi vil være med til at cementere den, og derfor stemmer vi for dagsordensforslaget, som ikke bringer verden frem, men måske Danmark lidt nærmere sammen.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Jeg er ked af så længe efter at skulle vende tilbage til hr. Arne Melchiors indledende bemærkninger. Jeg tror, hr. Arne Melchior selv kaldte dem polemiske, og det er måske derfor også bemærkninger, man egentlig skulle lade ligge – polemiske bemærkninger er jo ikke altid for saglige – men når jeg alligevel kommenterer dem, er det, fordi der kunne ligge en lille drejning af det historiske faktum og det forløb, der var. Jeg tror ikke, hr. Arne Melchior i og for sig var i tvivl om, hvad der lå i min udlægning af, at Danmark talte med to stemmer – det var vist relativt klart – men det var dette om, hvad det var for to dagsordener, vi havde til afstemning den 14. april.

Det interessante ved de to dagsordener var faktisk, at ingen af dem havde et indhold, som kunne ændre dansk udenrigspolitik eller dansk sikkerhedspolitik, og det var det, vi fra radikal side påpegede. Derfor er der grund til at sige, at det, Folketinget foretog den dag, var at reducere verdenshavet til andedammen. Det var derfor, vi beklagede forløbet.

Glønborg (KRF):

Jeg vil gerne begynde med at sige tak til Socialdemokratiet for initiativet til den nyttige debat, vi har i dag.

I modsætning til det, som hændte i forbindelse med åbningsdebattens famøse dagsorden, er der op til i dag ført nogle positive drøftelser, som har resulteret i et forslag til dagsorden, som Kristeligt Folkeparti med glæde er medforslagsstiller til.

Derfor vil jeg gerne sige til vore venner i Socialdemokratiet: Sådan skal det gøres. Selv om jeg ikke er enig i alt, hvad der står i beslutningsforslaget om en aktiv dansk freds- og afspændingspolitik, vil jeg gerne give Socialdemokratiet en anerkendelse for det store arbejde, der er udført ved udarbejdelsen af beslutningsforslaget, der indgår som en konstruktiv del af debatten.

Jeg vil også takke udenrigsministeren for en interessant besvarelse af forespørgslen. Jeg er imponeret over den mængde emner, som udenrigsministeren fik inddraget, men erkender, at ikke alt kan komme med, og det giver mig anledning til senere at stille et par spørgsmål.

Som sidste ordfører i rækken kan man jo danne sig et vist overblik over, hvad det egentlig er, der er foregået. Det har givet mig den tanke, at det, der foregår her i dag, og som er forbedret i nogen tid, egentlig er et skoleeksempel på, hvad vi ønsker skal ske i hele verden.

Vi har her tre partier, som føler sig knyttet så nær til hinanden, at de har indgået en særlig alliance om at danne en regering. Så er vi nogle partier udenfor, som har forskellige erfaringer om samarbejde med de tre regeringspartier. Vi kan nu vælge at udnytte disse erfaringer negativt til at kaste mudder eller positivt til at komme videre. Om et par af de replikker, der har lydt heroppefra fra de borgerlige partier, og om et par af dem, der er kommet fra socialdemokratiske side om fortidens gerninger, vil jeg sige, at hvis vi blot kan arbejde konstruktivt sammen fremover, sådan som Kristeligt Folkeparti altid har ønsket det, så forlanger jeg ikke nogen offentlig bekendelse af fortidens synder på mudderkastningsområdet – tilgivelsen er der på stedet.

Hr. Pelle Voigt har på SF's vegne demonstreret en helt anden holdning, og det er bare trist. Det nytter ikke noget at tale pænt om fredsbevægelser, hvis man ikke selv opfører sig fredes-